

[Finansministeren.]

delse med socialisering. Det ærede medlem hr. Aksel Møller var også inde på disse betragtninger ved at sige om mig, at jeg jo var en troende socialist, så der var ikke noget mærkeligt i dette lovforslag. Jeg takker ham for hans smukke og velmente compliment — således måtte jeg jo opfatte udtalelsen —, men den har alligevel den meningsbaggrund, at den skal rykke op bag det ærede medlem hr. Himmelstrups antydning om begyndende socialisering, således at de rundt omkring i landet kan blive frygtssomme og ængstelige for, at vi med 100 mill. kr. skal begynde at socialisere hele det danske samfund og skabe nød og elendighed overalt herhjemme. Der var i den udtalelse toner, der måske skæmmede lidt, men når der iøvrigt var tale om en saglig forhandling, som der jo var, er jeg for mit vedkommende såmænd villig til at tilgive de to ærede medlemmer, at de lod sig forlede til at gå ind i agitationens overdrev på den måde, som det skete.

De ærede medlemmer hr. Himmelstrup og hr. Aksel Møller er altså begge gået imod dette lovforslag. Når det ærede medlem hr. Himmelstrup siger, at han for sit vedkommende hellere vil være med til at frigive de 400 mill. kr. bundne penge end vedtage dette lovforslag, synes jeg, at det er en mærkelig udtalelse. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede medlem er parat til at frigive 400 mill. kr., men får de dybeste bekymringstanker over de 100 millioner, som vi for vort vedkommende her stiller forslag om.

Det ærede medlem vil hævde, at forudsætningen for tiltrædelse af forslaget om det økonomiske samarbejde i sin tid var, at disse penge blev anvendt til saneringsformål, og det vil sige først og fremmest til afskrivning på reguleringskontoen i nationalbanken. Jeg vil ikke kunne bestride, at det ærede medlem for sit vedkommende eller det ærede medlems parti for dets vedkommende kan have haft denne forudsætning, men det ærede medlem har selv — og jeg vil gøre det samme — henvist til de bestemmelser, der i artikel IV indeholdes om anvendelsen eller om muligheden for anvendelsen af midlerne. Det ærede medlem vil sikkert også give mig ret i, at når formuleringen i betænkningen om pengebindingen i sin tid blev, som den blev, kunne der ikke derudaf læses nogen forhåndsforudsætning om, at *alle* de penge, der er tale om, skal anvendes til saneringsformål.

Det ærede medlem kan naturligvis henvise til, at nationalbanken for sit vedkom-

mende har markeret dette standpunkt på et tidligere tidspunkt, men jeg må for mit vedkommende henvise til den skrivelse, som findes aftrykt i lovforslaget, og hvori nationalbanken konkluderer i, at den „under hensyntagen til de i øjeblikket foreliggende økonomiske og finansielle forhold“ kan „tiltræde de ovenanførte forslag til fordeling af Marshallhjælpens kronebeløb“. Det kan ikke være min opgave at forklare visse svingninger i nationalbankens synspunkter — svingninger, som jo i høj grad kan være og må være begrundet i den udvikling, som vi alle er vidne til. Det kan ikke være min opgave; jeg må henholde mig til den tilslutning, jeg har fået fra nationalbanken. Jeg ved jo, at nationalbankens synspunkter plejer at spille en aldeles afgørende rolle for det ærede medlem hr. Himmelstrups vurdering her i rigsdagen af pengepolitiske foranstaltninger, så jeg har været så glad ved på forhånd at kunne sige, at jeg var ganske enig med nationalbanken. Og så møder jeg den skuffelse, at det ærede medlem fremdrager en tidligere udtalelse af nationalbanken og ikke er tilfreds med, at dette forslag har nationalbankens eller — som det ærede medlem plejer at sige — seddelbankens velsignelse. Jeg er ked af at komme ud for denne skuffelse, ked af, at man, når man nu har villet glæde sine medmennesker, ikke opnår at gøre dem den glæde, man gerne har villet.

Jeg kan altså ikke blande mig i diskussionen om nationalbankens synspunkter på et tidligere tidspunkt, men må henholde mig til, at nationalbanken her har givet sin tilslutning.

Når det ærede medlem derimod stiller mig det spørgsmål, hvorfor dette forslag ikke er blevet forhandlet med finansudvalget, indrømmer jeg det ærede medlem, at han i henhold til betænkningen fra pengebindingsudvalget af 15. december 1948 har ret til at stille mig det spørgsmål. Og jeg for mit vedkommende vil mene, at jeg har ret til at svare ved at henvise til denne betænkning, hvori det hedder:

„Der er indenfor det nævnte flertal af udvalget enighed om, at det vil være ønskeligt, at disposition over disse beløb kun sker i henhold til lov...“

Og der er fremsat tilsagn om, at man kun vil disponere i henhold til lov over de pågældende beløb. Dernæst er der en tilføjelse om en forhåndsforhandling med finansudvalget.

Jeg erkender uden videre, at det ærede medlem umiddelbart kan have ret til at sige, at dette må kunne læses på den måde,